

Ζητήματα αντικυριαρχικού αγώνα περί αλληλεγγύης στη villa Βαρβάρα, διαδικασιών και άλλων τινών

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

"Η αλληλεγγύη δεν είναι φιλανθρωπία. Είναι κομμάτι της ηθικής και του αγώνα των ανθρώπων που αντιπαλεύουν τον κόσμο της κυριαρχίας". Έκφραση που πολλοί/ές από εμάς και πολλές φορές, χρησιμοποιήσαμε. Θα δοκιμάσουμε -για μια ακόμη φορά- να εξηγήσουμε, τι εννοούμε τουλάχιστον εμείς.

Αλληλέγγυοι απέναντι σε κάποιο υποκείμενο (άτομο ή συλλογικότητα), μπορούν και πρέπει να είναι αυτός/οί, που αναγνωρίζουν στα λόγια και τις πράξεις του κομμάτι του εαυτού τους, σπόρους του αντικυριαρχικού λόγου που έχουν τη δυνατότητα να βλαστήσουν. Έχουν πολύ περισσότερο την υποχρέωση να εξαντλήσουν τα όρια των δυνατοτήτων τους απέναντι σε όποιον/ους με τα λόγια και τις πράξεις του, προωθεί την υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης και λόγω των συνθηκών και των επιλογών του, χωρίς να ταυτίζεται μέσα από τον αγώνα του με μορφές της κυριαρχίας, έρχεται σε σύγκρουση με τους μηχανισμούς της. Ειδικά, πρέπει να διαχωριστούν, είτε καταγγέλλοντας είτε αδιαφορώντας για τη δράση του με ολοφάνερο τρόπο. Δε νομίζουμε να υπάρχει άλλη στάση που θα ήταν δυνατό να ενταχθεί σε αυτό που θα πρέπει να αποτελεί "την ηθική και τον αγώνα" αυτών που παλεύουν για την ανατροπή της κυριαρχίας.

Όπως όμως η αλληλεγγύη δεν μπορεί να προσφέρεται με ανταλλάγματα, στον ίδιο βαθμό δεν μπορεί να προσφέρεται αφειδώς και άκριτα (γνωρίζοντας ότι έτσι μπορεί να χαρακτηριστεί "επιλεκτική", από όλους εκείνους που, στο όνομα της οποιασδήποτε αντικειμενικής σκοπιμότητας τους, σπεκουλάρουν, συνδικαλιζόνται και χρησιμοποιούν την "αλληλεγγύη", είτε για να επιπλεύσουν μέσα στη συνολική διανοητική νωθρότητα και σύγχυση, διατηρώντας την και επιτείνοντας την, είτε για να οικοδομήσουν την οργανωση του -τυπικά ή άτυπα μικρή ηγεσία έχει- θα "καθοδηγήσει τις επαναστατημένες μάζες των προλετάρων").

Για να γίνουμε πιο σαφείς.

Δεν μπορεί να υπάρξει αλληλεγγύη χωρίς κριτική, χωρίς δηλαδή την κατάθεση στο ίδιο το υποκείμενο αλλά και σε όσους ενδιαφέρονται για την κοινωνική απελευθέρωση, της αντίληψης που έχει για αυτό -τόσο των λαθών όσο και των στοιχείων που συμφωνεί- η οποία και σε οδήγησε να επιλέξεις να σταθείς αλληλέγγυος/α. Και καμιά στιγμή δεν είναι ακατάλληλη για αυτό. Η κριτική και η αλληλεγγύη είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Η κριτική και η αλληλεγγύη είναι ο μόνος τρόπος, με τον οποίον είναι δυνατό να μετατραπούν τα ρεύματα ενάντια στην κυριαρχία σε ελευθεριακό χείμαρρο. Ο μόνος τρόπος να επικοινωνήσουν, να ανταπαρατεθούν και να συντεθούν απόψεις και πρακτικές αφού δοκιμαστούν στην πραγματικότητα.

Επαναλαμβάνουμε: αλληλεγγύη χωρίς κριτική είναι φιλανθρωπία και καμιά δυνατότητα δεν έχει να προωθήσει το κοινωνικό ζήτημα και κριτική χωρίς αλληλεγγύη είναι πολεμική (έκφραση της σύγκρουσης ανταγωνιστικών-αντιθετικών απόψεων και πρακτικών) ή ακαδημαϊκή κενότητα.

Επίσης αυτονόητο για μας είναι ότι το υποκείμενο (άτομο ή συλλογικότητα) που είναι αποδέκτης της αλληλεγγύης πρακτικής, καθορίζει και τα πλαίσια της αλληλεγγύης απέναντι του, τα οποία, χωρίς να πρέπει απαραίτητα να είναι ασφικτικά θα πρέπει να είναι συγκεκριμένα, σαφή και κατανοητά και στη συνέχεια βέβαια απόλυτα σεβαστά από όλους. Όποιος μιλάει για τα υποκείμενα έξω και ενάντια στις θελήσεις των υποκειμένων, έξω και ενάντια σε ό,τι αυτά όρισαν, δεν αποτελεί παρά την έκφραση όλων αυτών που μιλούν για μας χωρίς εμάς και ενάντια σε μας. (Αναφερόμαστε από τους βουλευτές του Π.Α.Σ.Ο.Κ και του Κ.Κ.Ε., που εμφανίζονται κατά καιρούς για να ρετουσάρουν το μπαταρισμένο προφίλ της κυριαρχίας, μέχρι την πρώην Σ.Α.Κ.Ε. και νυν "επαναστατική ανατροπή" που με την επίδειξη του αγωνιστικού προσώπου προσπαθεί να οικοδομήσει, στη ζούλα, το νέο κόμμα της εργατικής τάξης). Μακριά από μας τόσο οι "ευαίσθητοι δημοκρατικοί πολίτες" όσο και οι πρώην ιερείς της μαρξιστικής λενινιστικής θρησκείας και νυν όψιμοι εραστές της μητροπολιτάνικης - νεολαιιστικής εξέγερσης.

Η αλληλεγγύη δεν μπορεί να δίνεται παρά τη θέληση του υποκειμένου της συγκεκριμένης κάθε φορά περίπτωσης. Εάν το υποκείμενο θεωρεί ότι πάνω στη δράση του δοκιμάζουν αντιλήψεις άλλες, όχι απλά διαφορετικές αλλά ανταγωνιστικές- εχθρικές να αναπτυχθούν να σπεκουλάρουν μέσω της αλληλεγγύης, έχει το δικαίωμα να την αρνηθεί και αυτές οι αντιλήψεις την υποχρέωση να σιωπήσουν.

Ούτε το υποκείμενο της αλληλεγγύης λοιπόν, είναι αμέτοχο για τις αντιλήψεις που μιλούν για αυτό.

...για τη villa Βαρβάρα

Το ριζοσπαστικό νεολαϊστικό κοινωνικό ρεύμα που κομμάτι του εκφράστηκε και μέσα από κάποιες από τις καταλήψεις άδειων σπιτιών, μεταξύ των οποίων και η villa Βαρβάρα, συμπύκνωσε μια σειρά εξεγέρσεων μέσα στην ελληνική κοινωνία. Την εξέγερση ενάντια στην αλλοτριωμένη και αλλοτριωτική οικογένεια, με τους μυριάδες καταναγκασμούς της, καθώς και την επιθυμία για σχέσεις νέου τύπου. Την εξέγερση ενάντια στις μητροπόλεις της απομόνωσης, τις μητροπόλεις της ματαιωμένης επικοινωνίας. Την εξέγερση ενάντια στην πώληση σου σαν πράγμα-εργατική δύναμη, ως μόνη δυνατότητα να καλύψεις στοιχειώδεις ανάγκες σου, όπως αυτή της στέγασης. Τη γενικευμένη ασφυξία που αυτή η κοινωνική οργάνωση γεννά και την προσπάθεια να ανιχνεύσει τους τρόπους για να τη σπάσει, την επιθυμία να μη μετατραπούμε σε νεκροζώντανους. Κατά τη διάρκεια των εξεγέρσεων του συγκρούστηκε έμπρακτα με το φανταστικό κοινωνικό πατέρα-κράτος και τη νομιμότητα που αυτό δημιουργεί, δίνοντας έτσι συγκεκριμένα μηνύματα προς πολλούς αποδέκτες.

Η Βαρβάρα, μέσα από τη για τρία χρόνια ύπαρξη της, διάχυσε την πρακτική της κοινωνικής ανυπακοής, της αντίστασης στο υπάρχον και προσπάθησε να δώσει τη δυνατότητα μέσα από τους χώρους της, να εκφραστούν όσοι νόμιζαν ότι έχουν κάτι αντίστοιχο να πουν.

Μεγάλο κομμάτι του κόσμου της ήταν εκεί, στο τελευταίο κορδόνι της διαδύωσης, στις περιφρουρήσεις κατεληγμένων χώρων, στις σειρές των ουρλιαχτών απόγνωσης-ελπίδας, τρυφερότητας-μίσους, στις στιγμές που το βιωμένο παρόν αρνιόταν το παρελθόν και το μέλλον των καταναγκασμών.

Πέρα από την κριτική σε επιμελώς ζητήματα και τακτικά λάθη, η οποία έχει ήδη γίνει αλλά δεν είναι του παρόντος, η κύρια κριτική στη villa Βαρβάρα είναι μαζί και κριτική στο "χώρο" και δεν μπορεί να ειπωθεί διαφορετικά.

Δύο είναι οι κεντρικές ιδεολογίες, τα φαντάσματα που στοιχειώνουν τη δράση μας, που κατάφεραν να καταστήσουν αδύναμο αυτό το ρεύμα της άρνησης του υπάρχοντος, που έγιναν οι νέες φυλακές της σκέψης και της δράσης μας. Ιδεολογίες που όλοι όσοι εξακολουθούμε να αισθανόμαστε ασφυξία μέσα στην καθημερινότητά μας πρέπει να εντοπίσουμε και να αντιμετωπίσουμε. Ο "εναλλακτισμός" και η "αντιστασιολογία - αγωνιστικισμός".

εναλλακτισμός

Ο διάχυτος ανταγωνισμός με τις χιλιάδες όψεις της κυριαρχίας έλαβε κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων του μια σειρά από μορφές. Καταλήψεις σπιτιών, στέκια, ραδιοφωνικοί σταθμοί, εκδοτικά εγχειρήματα ήταν κάποιες από αυτές. Εγχειρήματα που έδωσαν συχνά με επιτυχία τις μάχες με μια σειρά από μορφές της κυριαρχίας, που δημιούργησαν χώρους συνάντησης έξω από την ταυτότητα "καταναλωτής", που έδωσαν τη δυνατότητα για μια καθημερινότητα που δε θα εξαφάνιζε ολοκληρωτικά το εγώ, που εκτόνωσαν σε κάποιο βαθμό την πίεση της μισθωτής σκλαβιάς στη ζωή όσων συμμετείχαν σε αυτά, που αυτοδιαπαιδαγώγησαν τον κόσμο που συμμετείχε σε αυτά στη συλλογική λειτουργία.

"Αντισταθείτε

σ' αυτόν που χτίζει ένα μικρό σπιτάκι
και λέει: καλά είμαι εδώ"

Αυτά τα εγχειρήματα μετατράπηκαν γρήγορα στα κεφάλια πολλών από αυτούς που τα πραγμάτωναν σε οάσεις - αναπαυτήρια, διανοητικά και όχι μόνο. Η ελάχιστη αλλοιωμένη-επανοικειοποιημένη

καθημερινότητα, που αυτά τα εγχειρήματα δημιούργησαν, μετατράπηκε σε τέρμα των συγκρούσεων και των αναζητήσεων, το στυλ του αγωνιστή νέου τύπου εξαφάνισε κάθε αναζήτηση ουσίας, κάθε ριζοσπαστική διάθεση, ένας νεοχιπισμός που ναρκισσιστικά περιστρέφονταν γύρω από την καθημερινότητα, χωρίς να βλέπει μέσα σε αυτήν την επιβίωση και αναπαραγωγή των αλλοτριώσεων, κατέστρεψε κάθε ριζοσπαστική πνοή και προσέθεσε ένα ακόμη βάρος στα πόδια αυτών που επιχειρήσαν τα όποια βήματα προς την ανατροπή του υπάρχοντος. Η αντίληψη του εναλλακτικού που παραπάνω αναφέραμε, ήταν αυτή που συντήρησε - γαλούχησε την παραπάνω κατάσταση.

"Είμαστε αυτό που επιλέγουμε να είμαστε
και όχι αυτό που η εξουσία θέλει να είμαστε,
μέσα στους δικούς μας χώρους, με τους δικούς μας όρους"

Αφού λοιπόν τα καταφέραμε να είμαστε αυτό που επιλέγουμε, και να ορίζουμε τους χώρους μας ποιο το νόημα του όποιου αγώνα;

Μια αντίληψη που όταν εκφράστηκε θεωρητικά -προσπαθώντας να ανιχνεύσει και να προτάξει τη σχέση όλων αυτών των εγχειρημάτων με τον κοινωνικό μετασχηματισμό- θεώρησε ότι η συλλογικότητα, η αλληλεγγύη και η αμοιβαία βοήθεια θα μπορούσαν σήμερα να αντικαταστήσουν σταδιακά το υπάρχον. Μια αχρήματη οικονομία σε όλα τα επίπεδα αυτό είναι που πρέπει να κάνουμε, και για αυτό, στηρίζοντας τέτοιας μορφής εγχειρήματα, θα οδηγηθούμε προς τα εκεί. Επιτέλους ανακαλύψαμε τη μορφή που πραγματώνοντας την θα ξεμπερδέψουμε μια για πάντα με την εκμετάλλευση.

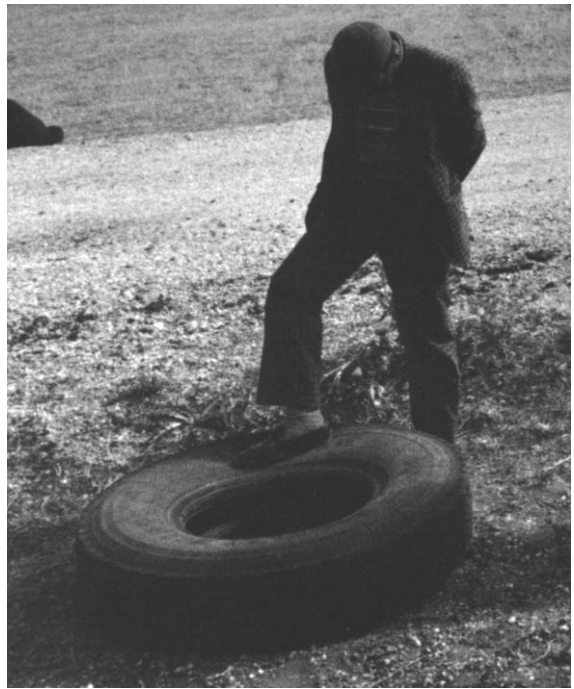
Μια αντίληψη που ξεχνά ότι όλος ο κοινωνικός πλούτος ορίζεται από τα αφεντικά και λεηλατείται από τη μισθωτή σχέση, μια αντίληψη που δε βάζει ως αναγκαίο βήμα για την κοινωνική απελευθέρωση τη συλλογική επανουκειοποίηση όλων των εργαλείων κατασκευής του καθημερινού χωροχρόνου που σήμερα τα αφεντικά σφετερίζονται. Αντίστοιχα δε βλέπει ότι μέσα από τους αγώνες πρέπει να διαχέεται η συνείδηση της αναγκαιότητας της συνολικής ανατροπής και ότι κάθε επιμέρους δράση κρίνεται από το αν προωθεί ή όχι αυτήν τη συνείδηση. Μια αντίληψη που στην ουσία εγκαταλείπει το πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού, για να χαθεί μέσα σε φαντασιώσεις νησιδων-οάσεων (και να συντριβεί βέβαια όταν διαπιστώσει ότι για παράδειγμα, παραγωγικές κολεκτίβες χωρίς κοινωνική ανατροπή δεν μπορούν να σταθούν παρά σε ένα φοβερά περιορισμένο χώρο που ακόμα και σε αυτόν η πραγματικότητα της μισθωτής σχέσης θα εξακολουθεί να είναι υπαρκτή, μιας και δεν υπάρχει καμία λογική πιθανότητα να πραγματοποιηθεί ένας στεγανός κόσμος).

Για να ξεκαθαρίζουμε: τέτοιες μορφές και πρακτικές έχουν τη θέση τους στο πεδίο του ανατρεπτικού αγώνα, η ιδεολογικοποίηση τους ωστόσο κάθε άλλο παρά την επίλυση του κοινωνικού ζητήματος βοηθά.

αντιστασιολογία - αγωνιστικισμός

(ή πώς το "να γίνονται πράγματα" πολύ συχνά σημαίνει φαύλους κύκλους).

Αντίληψη που θεωρεί ότι το ζητούμενο για την κοινωνική ανατροπή είναι πράξεις αντίστασης στην εξουσία, οι οποίες πολλαπλασιαζόμενες θα καταφέρουν να τη νικήσουν. Έτσι αυτό που πρέπει κατά κύριο λόγο να κάνουμε είναι να οργανώνουμε και να είμαστε αλληλέγγυοι σε τέτοιες πράξεις αντίστασης. Για αυτό άλλωστε και λογικές τέτοιες μορφής απαξιώνουν και κάθε μορφή κριτικής αλληλεγγύης, θεωρώντας ότι αυτή διασπά την (φαντασιακή κατά τη γνώμη μας) ενότητα των αντιστάσεων. Και αφού το παν είναι οι αντιστάσεις ποιος ο λόγος να ερμηνεύσουμε το υπάρχον και να αναζητήσουμε τα μονοπάτια για το ξεπέραςμα του; Ποιος ο λόγος να εκθέσουμε τις ερμηνείες μας και τις προτάσεις μας στην κριτική των άλλων ανταγωνιστικών στην κυριαρχία υποκειμένων; Ποιος ο λόγος να επιχειρήσουμε από κοινού να συνθέσουμε σκέψη και δράση σε επαναστατικό λόγο;

απαραίτητες επεξηγήσεις

Χρειάζεται να αποφασίσουμε τους λόγους για τους οποίους αποφασίσαμε να μη συμμετέχουμε στην πρωτοβουλία αλληλεγγύης στη villa Βαρβάρα, που δημιουργήθηκε πριν από λίγο καιρό.

Οι λόγοι που μας οδήγησαν στην απόφαση αυτή είναι αποτέλεσμα των διαπιστώσεων που κάναμε αποτιμώντας την πορεία τόσο της δικιάς μας συλλογικότητας, όσο και γενικότερα του "χώρου" στη Σαλονίκη. Οι διαπιστώσεις αυτές όπως και το σύνολο της κριτικής-αυτοκριτικής μας αποτελούν το περιεχόμενο του κειμένου "περί διαδικασιών" το οποίο θα ακολουθήσει σύντομα, η ανάγνωση του οποίου θα βοηθήσει στην καλύτερη κατανόηση των θέσεων που σχεδόν επιγραμματικά παρατίθενται στη συνέχεια.

1) Η κάτω από την πίεση των γεγονότων επιλογή της συγκρότησης της "Πρωτοβουλίας Ενάντια Στην Κρατική Καταστολή" τον περσινό Νοέμβρη δημιούργησε ένα πολυπληθές σχήμα το οποίο εξ' αντικειμένου αρχικά και λόγω της αδυναμίας του στη συνέχεια, καμιά στιγμή δεν κατάφερε να παράγει θέσεις και απόψεις που νάναι όντως θέσεις και απόψεις του συνόλου των ανθρώπων που το αποτελούσαν. Κινούμενη η πρωτοβουλία με μια λογική που προσανατολιζόταν από το αποτέλεσμα (και δεν αναφερόμαστε τόσο στον πρώτο μήνα της ύπαρξης της που η ανάγκη απελευθέρωσης των συντρόφων ήταν επιτακτική, όσο στη συνέχεια), δεν έδωσε παρά ελάχιστη σημασία στις διαδικασίες παραγωγής απόψεων που ακολουθήθηκαν, με αποτέλεσμα να παραχθεί ένας λόγος και μια πρακτική, που αντανακλούσε αναλύσεις και στρατηγικές που τις κατείχαν μόνο κάποιες συγκροτημένες μειοψηφίες. Αναπαράχθηκε δηλαδή μια διαχωρισμένη σχέση διεύθυνσης - εκτέλεσης παρά το γεγονός ότι όλοι όσοι συμμετείχαν σε αυτό το σχήμα (με εξαίρεση μέλη της πρώην Σ.Α.Κ.Ε.) παλεύαμε και παλεύουμε για την εξέλιξη τέτοιου είδους διαχωρισμών, τόσο κοινωνικά όσο και μοριακά στις μεταξύ μας σχέσεις.

2) Σχέσεις με την άκρα αριστερά της κυριαρχίας.

"Αν ο αναρχικός χώρος μπορεί και κ α ν α λ ι ζ έ ρ ε ι τις εκρήξεις οργής ενός τμήματος της νεολαίας, με βάση τη δική του πολιτική αντίληψη, είναι γιατί είναι μέσα σε αυτές τις εκρήξεις, γιατί ματώνει και αυτός μαζί με τον κάθε νεολαίο. Είναι γιατί προσφέρει διέξοδο πράξης εκεί που άλλοι είναι μόνο λόγια και κριτική από την σκοπιά της αστικής νομιμότητας (στην ουσία). Οποιος θέλει την π ο λ ι τ ι κ ή η γ ε μ ο ν ί α (με την καλή έννοια του όρου), όποιος θέλει να συμβάλει στην επαναστατική συνειδητοποίηση αυτού του κομματιού της νεολαίας, πρέπει να ματώσει μαζί του, πρέπει να συναντηθεί μαζί του όχι σε παρτάκια και μαλακισμένες κομματικές φιέστες αλλά στα οδοφράγματα του αγώνα.

απόσπασμα του "ΟΧΤΩΒΡΗ", όργανο της Κ.Ε. της Σ.Α.Κ.Ε., αριθμός φύλλου 195, 2 Δεκέμβρη 1995, σελ. 12

(Οι τονισμοί μέσω των αραιώσεων είναι επιλογή των συντακτών του κειμένου)

Η επί τροχάδην επιλογή του περσινού Νοέμβρη, να συνεργαστούμε μέσα σε ευρύτερα σχήματα με "άτομα", έβαλε από το παράθυρο αυτά που συνειδητά εδώ και πολύ καιρό είχαμε αποκλείσει από την πόρτα μέσα στους χώρους της κοινωνικής ανατροπής.

Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, κάθε στέλεχος ιεραρχημένης οργάνωσης έχει συγκεκριμένη ανάλυση για το πώς μετασχηματίζεται η κοινωνία, ποιος ο ρόλος της επαναστατικής οργάνωσης-διεύθυνσης μέσα σε αυτή, ποιο το υποκείμενο της επανάστασης (για τις Μ-Α οργανώσεις - και όχι μόνο- η εργατική τάξη) και συμμετέχει όπου συμμετέχει για να προωθήσει την σκοπιμότητα του (που δεν είναι άλλη από την οικοδόμηση του καθοδηγητικού οργάνου-κόμματος της επανάστασης). Μια σκοπιμότητα ριζικά εχθρική, που θεωρεί την αυτοδιεύθυνση των αγώνων και των κοινωνιών σαν "μικροαστική παρέκκλιση" και που για αυτό γυρεύει να αποκτήσει την ηγεμονία αυτών των αγώνων ώστε με τη σειρά τους να τους διευθύνει, μαζί με τις κοινωνίες, προς τον "ορθό" επαναστατικό δρόμο. Μια σκοπιμότητα που θεωρεί σαν την κεντρική αντίφαση αυτού του συστήματος την αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας, και κεντρικό φορέα της επαναστατικής ανατροπής την εργατική τάξη, για αυτό και γυρεύει να υπάγει όλα τα άλλα αντικυριαρχικά υποκείμενα στην εξυπηρέτηση αυτής της αντίθεσης. Το να αφήνουμε χώρο μέσα στις διαδικασίες που δημιουργούμε σε απόψεις και πρακτικές μαρξιστικές, λενινιστικές ή σοσιαλδημοκρατικές είναι τουλάχιστον απόπειρα, που πιθανότατα θα πληρώσουμε (αλλά και έχουμε ήδη πληρώσει) ως ελευθεριακό κίνημα.

Εξω από τις αμοιβαίες ευθύνες όλων των μελών της "προτοβουλίας ενάντια στην κρατική καταστολή" για την λειτουργία αυτής της σχέσης πατέρα-παιδιών, οι αιτίες για αυτή την κατάσταση πάνε αρκετά πιο πίσω. Για να εξηγηθούμε: οι διαδικασίες παραγωγής λόγου και πρακτικών που του αντιστοιχούν, είναι μια αργή διαδικασία που απαιτεί και προϋποθέτει δεσμεύσεις των υποκειμένων και που κατά τη γνώμη μας είναι ίσως ο μόνος τρόπος για να ξεκολλήσουμε από το τέλμα της αντιστασιολογίας και της επανάληψης των αιώνων αληθειών του ευαγγελίου του κάθε υποκειμένου. Ο λόγος που θα παραχθεί "από κοινού" σε αντίθετη περίπτωση δεν θάναι παρά λόγος νέας πρωτοπορίας.

Δεν αμφισβητούμε ότι σε συγκεκριμένες στιγμές του κοινωνικού πολέμου είναι απαραίτητη η δημιουργία ευρύτερων σχημάτων για να καταστεί δυνατή αλλά και αποτελεσματική η δράση των ανατρεπτικών υποκειμένων. Στο βαθμό, όμως, που δεν υπήρξαν, ούτε υπάρχουν προς το παρόν διαδικασίες σύγκλεισης απόψεων, συμπαραγωγής θέσεων και ανίχνευσης κοινών πρακτικών μεταξύ των δρώντων -για την ανατροπή της κυριαρχίας- υποκειμένων, τα ευρύτερα σχήματα που θα δημιουργούνται πρέπει να μην υποκαθιστούν το λόγο των υποκειμένων, αλλά να συντονίζουν την αυτόνομη δράση τους και να οργανώνουν τις όποιες από κοινού δραστηριότητες.

Προφανώς στα ευρύτερα αυτά συντονιστικά σχήματα δεν είναι δυνατόν να χωρέσουν συνεργασίες με "άτομα" ή οργανώσεις με αντιλήψεις ξένες και εχθρικές προς την ελευθεριακή αντίληψη για την ανατροπή και την οργάνωση, δεν μπορούν να χωρέσουν συνεργασίες με όλους εκείνους που θέλουν να επανεντάξουν τις εξεγέρσεις του αρνητικού σε νέες και παλιές μορφές κυριαρχίας.

Για αυτούς λοιπόν τους λόγους προτείνουμε και εξακολουθούμε να προτείνουμε τη δημιουργία ενός συντονιστικού αλληλεγγύης, για τη villa Βαρβάρα, το οποίο δε θα παρήγαγε λόγο αλλά θα συντόνιζε πρακτικές υποκειμένων, και από το οποίο θα απομακρύνονταν οι σοσιαλδημοκράτες και οι σταλινικοί.

Το γεγονός ότι η πρόταση μας δεν έγινε αποδεκτή αλλά και δεν απορρίφθηκε με κάποιο συγκεκριμένο σκεπτικό, ίσως να οφείλεται και στην δικιά μας αδυναμία να κάνουμε αρκετά καθαρή την άποψη μας στους περισσότερους συντρόφους, αλλά ίσως και όχι.

Όπως και να 'χει επανερχόμαστε με αυτό το κείμενο στοχεύοντας στο να μην υπάρξουν απορίες σε κανένα σύντροφο σχετικά με τις επιλογές μας.

Συντροφικά
συνδικάτο σαλταδόρων

Υ.Γ.1. Δεν έχουμε φετιχοποιήσει την έννοια της ομάδας. Ο οποιοσδήποτε διάλογος, η οποιαδήποτε σύνθεση λόγου και πρακτικής πρέπει να αφορά τα υποκείμενα της ανατρεπτικής δράσης, ομαδοποιημένα ή μη.

Υ.Γ.2. Επιγραμματικά και για να μην υπάρχουν παρερμηνείες, μέχρι τη δημοσίευση του κειμένου περί διαδικασιών, αυτά που μας ενδιαφέρει να συμμετάσχουμε είναι: σχήματα συντονισμού της δράσης των αντικυριαρχικών υποκειμένων, με τον αυτόνομο πάντα λόγο τους, όταν η συγκυρία το απαιτεί και έξω από αυτά τα συντονιστικά σχήματα - χωρίς να υποκαθιστούν τη δράση τους- σχήματα επεξεργασίας, σύνθεσης απόψεων και ανάπτυξης των πρακτικών που αντιστοιχούν σε αυτές τις συνθέσεις.

Υ.Γ.3. Καμιά μορφή οργάνωσης του ανατρεπτικού αγώνα δεν είναι πανάκεια, καμιά μορφή δεν μπορεί να αποτρέψει από μόνη της την επιβίωση και αναπαραγωγή εξουσιαστικών απόψεων και πρακτικών. Δεν υπάρχει καμιά μαγική συνταγή για αυτό. Η ατομική και συλλογική αντιεξουσιαστική συνείδηση, η αντιεξουσιαστική επιλογή είναι ένα καταρχήν, που τίποτα δεν μπορεί να το υποκαταστήσει (χωρίς βέβαια

αυτό να σημαίνει ότι όλες οι μορφές οργάνωσης δίνουν την ίδια δυνατότητα για αυτόν τον αγώνα).

Υ.Γ.4. Δεν υπάρχει καμιά επιστήμη που να καθοδηγεί την δράση μας, δεν υπάρχει καμιά αιώνια αλήθεια που είμαστε ερμηνευτές της. Τα συμπεράσματα από την επεξεργασία της δράσης μας επανατροφοδοτούν την συνέχισή της που με την σειρά της επαναλλοιώνει αυτά τα συμπεράσματα. Στην ουσία -όπως και κάθε επιλογή- πρόκειται για την επιλογή των λαθών που μας αντιστοιχούν και μας επαναδιαμορφώνουν. Για αυτό και η κριτική από συντρόφους και συντρόφισσες σ' αυτές τις επιλογές είναι κάτι παραπάνω από επιθυμητή.

Υ.Γ.5. Η παρούσα κριτική στις διαδικασίες αφήνει ανέγγιχτες μια σειρά από αδυναμίες-στην καλύτερη περίπτωση- που εκτυλίχθηκαν μέσα σε τέτοια σχήματα, και που είναι σημεία που θα συναντήσουμε μπροστά μας και στα νέα μορφώματα που πιθανόν να δημιουργηθούν.

Υ.Γ.6. Για να μην υπάρχουν παρανοήσεις σε σχέση με τη στάση μας σε ότι αφορά την αλληλεγγύη στη villa Βαρβάρα, για να αποφύγουμε την επανάληψη των ίδιων λαθών, επιλέξαμε να κινηθούμε αυτόνομα σε ότι αφορά την αλληλεγγύη ενημερώνοντας για όλες μας τις κινήσεις το υποκείμενο της αλληλεγγύης και συντονιζόμενοι με αυτό σε όποιες κινήσεις ανέπτυσε.

